

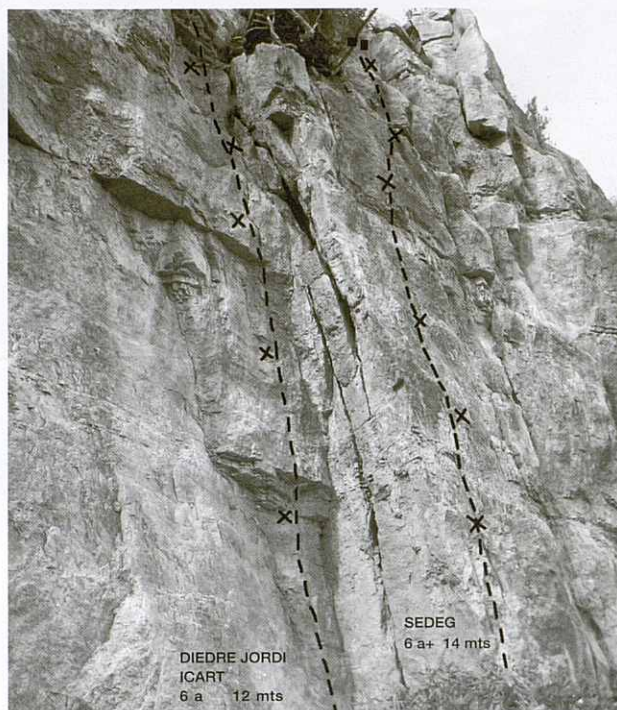

Secció d'escalada SEDEG

Cada vegada que hi penso el cor se m'encongeix encara. Tot i que ja no hi és, el seu record és i serà ben viu. La seva tasca és tan gran, que contínuament trobarem la seva petjada fora i, sobretot, dins de l'entitat. Sense voler exagerar, crec que ens serà difícil trobar una altra persona que es dediqui tant en cos i ànima a la seva passió i a l'Agrupació com en Jordi ho ha fet. Per tant, es fa molt difícil fer-li un homenatge que li faci justícia; però, potser molts petits homenatges dels innombrables companys que s'ha sabut guanyar, ho faran. Des de SEDEG volem posar-hi el nostre petit granet de sorra, amb l'obertura d'una via d'escalada a Montmany; potser no té l'envergadura que voldríem, però volem contribuir que el seu nom i la muntanya estiguin lligats per sempre.

Manel Casabella

Diedre Jordi Icart. Via oberta l'any 2007 per membres del SEDEG a Sots Ferestecs (Montmany) l'any 2007.

P Ping-Pong

76

Als de la Secció de Ping-pong ens va costar creure la notícia com a tothom, és clar. I, un cop t'ho creus, encara resta encaixar-ho i això ja és més difícil. És com aquella partida en què vas guanyant i, de cop i volta, el contrari comença a fer punts amb l'ajuda de la xarxa i les cantonades de la taula; a més, a tu la piloteta et colpeja el dit (prou que l'havies maleït, el teu, eh Jordi?) i acabes perdent. Per mala sort i, sense que ningú hagi fet trampes, perds i no ho entens.

Duen que jugant i fent esport s'aprenen moltes coses. I també se n'ensenyen. Entre partida i partida (o interrompent el joc si el tema s'ho val), ens has mostrat

la teva actitud amb la vida, hem parlat i compartit opinions. I, per si no havia quedat clar, la manera i intenció amb què tornaves les pilotes impossibles ens han permès gaudir-ne i aprendre'n. Quins braços de "pop"!!

La teva presència donava caliu al local. Només entrar ja sabíem si hi eres o no encara que fossis escales amunt. Sovint se sentia el ressò de la teva veu o, si no, a qualsevol que preguntéssim ens sabia dir si corries per la casa i al final apareixies. A vegades sense pressa, però sovint avisant que "avui no em puc quedar fins gaire tard", però...et quedaves. Tots ens hem quedat més de l'hora màxima que ens hem promès a nosaltres mateixos que marxaríem. Ostres, Jordi, aquesta vegada has marxat molt d'hora i sense avisar.

Quan la pilota et colpeja el dit, normalment perds el punt. En algunes ocasions, a més, et toca d'una manera que fa mal i dubtes de poder seguir agafant la pala.

Aquesta vegada ha rebut el teu dit i tu has perdut el punt, però ens ha fet mal a nosaltres.

Josep López, Miquel Cano, Xavier Vallbona,
Yuri Skoropad i Josep Galvany.